

L. P. 2025

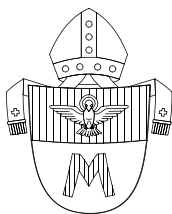
advent

Královéhradecká diecéze

Obrázek na obálce:

Kostel Panny Marie Pomocnice na Chlumku v městě Luži je římskokatolický poutní chrám postavený v barokním slohu v letech 1690–1696. Od roku 1958 je kulturní památkou a v roce 2018 byl celý areál s kostelem, terasovým ambitem s osmi kaplemi, schodišti, ohradní zdí se vstupními branami a přilehlou bývalou jezuitskou rezidencí prohlášen národní kulturní památkou.

Fotografie: Jiří Bittner.

BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ

Bratři a sestry v Kristu,

Svatý rok 2025 se blíží ke svému vrcholu. Když jej papež František loni o Vánocích zahájil, vyzval nás, abychom jím procházeli jako poutníci naděje. „Jestliže Bůh přichází, i když se naše srdce podobá chudým jeslím, pak můžeme říci: Naděje není mrtvá, naděje je živá,“ řekl tehdy ve své homilii. Sám byl v průběhu jubilejního roku povolán k Tomu, v něhož vkládal veškerou svou naději, k jediné naději světa, do Boží náruče. Křesťanská naděje nám dává sílu radostně hledět vstříc budoucnosti. Svátý rok brzy uzavřeme v čele s novým papežem Lvem, v naději tedy také zakoušíme kontinuitu Církve, shromážděné již po více než dvě tisíciletí kolem Petrova nástupce. Papež František před rokem vyjádřil přání, aby se jubilejní rok stal pro každého z nás okamžikem opravdového, osobního setkání s Pánem Ježíšem, bránou naší spásy. V této brožuře si každý den přečteme, jak tato setkání prožívali autoři jednotlivých textů. Srdečně jim za jejich otevřená osobní svědectví děkuji. Věřím, že se jejich zamyšlení stanou pro každého z nás inspirací. Jubilejním rokem naše příležitost k intenzivnímu setkávání s Pánem zdaleka nekončí, naopak je pro nás výzvou k novému začátku, povzbuzením k tomu, abychom spolu s Kristem putovali každým okamžikem svého života bez ohledu na to, zda je svátek, nebo všední den. Advent je časem ztišení a duchovního bilancování, časem radostného očekávání, které nás nasměruje do příštího roku, začínajícího oslavou narození Krista a také k našemu definitivnímu setkání s Pánem.

Kéž je Advent Jubilejního roku 2025 časem naděje, že se i v roce příštím ještě více přiblížíme k Tomu, který je jedinou nadějí světa, jedinou nadějí naší.

K tomu Vám na začátku Adventu ze srdce žehnám!

V Kristu a Marii

Váš biskup +Jan

Vážení přátelé, bratři a sestry,

letošní adventní čas plyne ve znamení jubilejního roku. Je to tedy čas radosti, Boží přízně, v němž se nejen mohou splňovat přání a naplňovat životní tužby, ale může nám také zasvitnout naděje.

Mám vůbec nějaká přání? Děti jich mají zpravidla hned plnou dlaň. Vidí hračku a hned ji chtějí mít. Anebo narazím na internetu na krásný zámek a touha navštívit ho je probuzena. Objevili jsme krásný penzion v Tyrolích, tam se musíme s rodinou podívat. Přání a touhy jsou pro život duše velmi důležité, patří k jejímu vnitřnímu pohybu. Některé sny a přání se nikdy nesplní. Nevadí. I tak nebyly marné. Alespoň jsme své oči a obrazotvornost otevřeli, i když jsme v reálném světě stopy takových tužeb nakonec nenašli. Jsou ale sny a přání, jež se naplní. Potkám milovanou osobu, toužím s ní žít – a ona odpoví. Společně objevíme, že chceme být spolu, a reálný vztah, jenž se odehrává den po dni, nás vede do budoucna. Začínáme společně věřit v naplněný život – a zde začneme sdílet společnou naději. Zjištění, nejen že jdeme společně, ale že máme společnou budoucnost, nás naplňuje novou vírou, dodává naší vzájemné lásce nové světlo a zakládá nadějeplnou útěchu. Naděje může být ohrožena, protože ti, s nimiž naději sdílíme, jsou sami ohrožitelní. Ve svatém roce je to proto sám Bůh, který nabízí „naději, která neklame“ (Řím 5,5). A tak jubileum rozeznívá svět lidských přání a tužeb, aby je přivedlo – leckdy spletitými cestami, které umí zkoumat Duch Boží – a ukotvilo vše v naději nesené a živené Boží láskou.

V letošní adventní brožuře jsme dali prostor lidem, kteří ve svém životě zaznamenali, pocítili a zažili děj, který zrod naděje provází, a chtěli se o radost z plodů jubilejního roku podělit. Děkuji tak všem autorkám a autorům textů, které naleznete pod evangelním úryvkem toho, kterého dne. Texty bylo třeba pročíst, připravit do tisku, vytisknout a přinést na dosah vašich rukou. O to se postarala malá, leč výkonná skupinka lidí, k níž se také řadí kněží, kteří se o faktickou distribuci brožur postarali. Všem patří upřímné díky!

Panna Maria zažila doslova ve svém těle zrod naděje, s níž přišel Mesiáš – Kristus. Boží Syn plný Ducha tuto naději rozdává a Matka Boží tento zrod svou mateřskou láskou stále provází. Kéž nás všechny o letošních Vánocích zalije světlo nové naděje, jež září v Dítěti drženém Matkou Naděje!

*+Prokop Brož
pomocný biskup*

1. neděle adventní, cyklus A

Mt 24,37-44

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou (lidé) jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, až přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána. Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

V lateránské bazilice mám rád nenápadnou fresku, která zachycuje Bonifáce VIII., jak vyhláší v roce 1300 první jubilejní rok. V bazilice svatého Petra se zase s potěšením dívám na porfyrové klíče, které zdobí podlahu jejích bran. Fascinuje mě, že nohy poutníků vyšlapaly mramor, ale klíče, vytesané do mnohem tvrdšího porfyru, si zachovaly své obrysy. Zmíněná freska odkazuje ke konkrétní události lidských dějin, k času, který neustále plyne. Vyšlapaná podlaha je zase prostorem, který sdílíme s ostatními. A jubilejní rok se nějak dotýká obojího, jak času, tak prostoru. Určitou dobu trvá a na konkrétní místa nás zve. Zároveň nás učí, že obojí – jak prostor, tak čas – je možné s druhými sdílet. Je možné putovat ve stejný čas a na totéž místo. A pak se ten ubíhající čas, stejně jako prostor mohou stát něčím zcela novým, totiž „setkáním“. Čas od času si vzpomenu na slova Tomáše Špidlíka: „Život není čas, ale setkání.“

Pokud jsem si mohl v jubilejním roce něco více uvědomit, je to právě „časovost“ naší lidské existence. Žijeme v čase. Po čtyřech letech studia v Římě nastal „čas“ se vrátit domů. Jedna kapitola života byla uzavřena... Nevím, ale možná to budete mít podobně jako já, že vám občas některý z těch všednodenních konců připomene předzvěst jiného konce, smrti. Takže, počítáme-li doopravdy se smrtí, neměli bychom potom čas našeho života střežit jako oko v hlavě? Neměli bychom ho před druhými

chránit jako tu nejcennější komoditu našeho bytí? Ale nezůstal by potom takový čas pouze „časem“? Nebyl nám čas a dny uplynulého jubilejního roku darovány právě proto, aby se staly něčím zcela jiným, totiž „setkáním“? Blaze tomu, kdo jej dokázal takto využít. Blaze tomu, kdo se stal poutníkem, který ví, že jej na konci nečeká ani „konec“, ani jiný „čas“, nýbrž „setkání“.

Petr Soukal

Všemohoucí Bože, očekáváme příchod našeho Pána Ježíše Krista a prosíme tě: posiluj naši vůli, ať konáme spravedlivé skutky a připravujeme se na setkání s ním, abychom v den soudu stáli po jeho pravici a vešli do nebeského království. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

(Vstupní modlitba)

Pondělí po 1. neděli adventní

Mt 8,5-11

Když přišel (Ježíš) do Kafarnaá, přistoupil k němu (jeden) setník s prosbou: „Pane, můj služebník leží doma ochrnutý a hrozně se trápí.“ (Ježíš) mu řekl: „Přijdu a uzdravím ho.“ Setník však odpověděl: „Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu: »jdi«, a jde, a jinému: »přijď«, a přijde, a svému služebníkovi: »udělej to«, a udělá to.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho doprovázeli: „Amen, pravím vám: Takovou víru jsem v izraelském národě nenašel u nikoho. Ale říkám vám: Mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu s Abrahámem, Izákem a Jakubem v nebeském království.“

Nevím, jak vy, ale osobně jsem měl konkrétní představy nebo lépe řečeno přání v souvislosti s doprovázením mladých na jejich cestách v roce 2023 do Portugalska na Světové setkání mládeže a letos, v roce 2025, v rámci jubilea teenagerů do Říma. Obě události jsou pro mě velmi přínosné, a to dokonce v návaznosti na evangelium určené na dnešní den. Podotknu, že obě poutě se od sebe skutečně lišily v několika rozměrech. Na těchto setkáních je pro mě velmi důležitá spirituální oblast, do které patří to, jak mladí lidé vnímají potřebu (touhu, nutnost...) předávat víru, dělit se o ni, pomáhat druhým a povzbuzovat je na cestách víry. Těmi druhými myslím kamarády, přátele, a dokonce i nás faráře. Ale asi nikoho nepřekvapí, že starší mládež je s touto touhou trochu jinde než mladší. Osobně takto vnímám obě skupiny.

Jak to souvisí s textem dnešního evangelia? Setník prosil Ježíše na konkrétní úmysl. Prosil za svého sluhu. Když prožívám čas ve společenství mladé církve, často chválím Pána i tím, že ho prosím a že mu spolu s mladými vyjadřuji důvěru. Chtějme toho po Ježíšovi co nejvíce. On může obdarovávat každého z nás, každého člověka.

Čas ve společenství mladých mě několikrát vedl k tomu, abych vyslovil prosbu v duchu římského setníka: „Pane, nejsem hoden...“ Pane, jen Ty všechno můžeš. Odevzdávám Ti všechna tato konkrétní děcka. Prosím za jejich rodiče. Stačí, že Ty, Pane, „řekneš jen slovo“.

Žít, trávit čas uprostřed mladých, to není jen poznávat každého z nich, ale je to také příležitost se zastavit a zkusit vnímat život jejich rodin. To pro mě znamená s nimi neustále prosit a nechat se jimi nést na vlně radosti a důvěry. To rovněž znamená se za ně a za jejich rodiny přimlouvat. Podobně jako se setník přimlouval za svého sluhu. Sluha asi v tu chvíli nebyl schopen prosit za sebe. Doprovázet mladé, to znamená věřit tomu, co kdysi řekl Ježíš setníkovi: „Přijdu a uzdravím ho.“

Adam Piotr Grabiec

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám připravit se na příchod tvého Syna, aby nás, až přijde, našel, jak bdíme na modlitbách a s radostí na něho čekáme. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 1. neděli adventní

Lk 10,21-24

Ježíš zajásal v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo! Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“ Když byli sami, obrátil se k svým učedníkům těmito slovy: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli.“

Jubilejní rok je časem zvláštní milosti spojeným především s Římem. Pro nás to byla milost „znásobená“ tím, že se uskutečnila brzy po naší první návštěvě tohoto města v září

minulého roku, kdy jsme se zúčastnili pouti trvalých jáhnů a jejich manželek naší diecéze s otcem (tehdy ještě ne biskupem) Prokopem Brožem. Být na místech spjatých s počátky církve a zároveň ve společenství, které pojí účast na službě církve – i to byl důvod, že jsme se rozhodli v jubilejním roce Řím opět navštívit.

Jubilea jáhnů se od pátku 21. do neděle 23. února 2025 účastnilo více než šest tisíc poutníků ze stovky zemí celého světa. Jáhnů a jejich manželky z ČR byli ubytováni v poutním domě Velehrad. Požehnaný byl už čas strávený v našem „českém“ společenství. V sobotu dopoledne jsme pak my „hradečáci“ v bazilice sv. Klementa v modlitbě navíc mysleli na našeho nového pomocného biskupa, jehož svěcení právě doma probíhalo.

Vrcholem setkání byla však účast na společných akcích Jubilea. V sobotu odpoledne jsme vykonali pouť ke Svaté bráně baziliky svatého Petra s připravenou liturgií žalmů, zpěvů a modliteb. Ve večerních hodinách se konala v aule Pavla VI. modlitební vigilie, které se účastnili stovky jáhnů a jejich manželek z celého světa. Ocitli jsme se doslova v pestrobarevném společenství, zazněla svědectví ze života a služby spolubratrů z různých zemí, ze kterých bylo možno vnímat, že identitou diakonátu je především být nablízku lidem na „periferiích“ v jejich obtížných životních situacích. Vigilii uzavřela obnova jáhenských slibů. Jubileum jáhnů bylo zakončeno v neděli ve vatikánské bazilice eucharistickou slavností, jejíž součástí bylo jáhenské svěcení 23 mužů.

Zde jsme mohli naplno prožít, že Řím je nejen místem spjatým s historií, ale i „ohniskem“ života současné církve, které pramení z Ježíšova Srdce: Eucharistie slavená nad hrobem sv. Petra v duchovním spojení s jeho nástupcem (i když papež František kvůli své nemoci nemohl být osobně s námi), v celosvětovém společenství poutníků neděje, kteří jsou pozváni k účasti na Jeho službě lásky.

Ozvěnou zvláštní milosti Jubilea zůstává v našich srdcích především vděčnost Pánu, to „jásání v Duchu“, které zaznívá i z dnešního evangelia. A taky touha, kterou bychom chtěli působením této milosti naplnit svým životem, jak to vyjádřila sv. Tereška: „V srdci církve být láskou.“

Vladimír Beňo

Bože, vyslyš naše pokorné prosby a stůj při nás, ať nám tvá milost pomáhá překonávat naši slabost, a přítomnost tvého Syna přicházejícího mezi nás ať nám dá novou odvahu a sílu a chrání nás před nákazou hříchu. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Středa po 1. neděli adventní

Mt 15,29-37

Ježíš prošel kolem Galilejského moře, vystoupil na horu a posadil se tam. Tu k němu přišly velké zástupy. Měly s sebou chromé, slepé, zmrzačené, němé a mnoho jiných; položily mu je k nohám a on je uzdravil. Když lidé viděli, že němí mluví, zmrzačení že jsou zdrávi, chromí že chodí a slepí vidí, žasli a velebili Boha Izraele. Ježíš si pak zavolal své učedníky a řekl: „Je mi líto zástupu, protože už tři dny jsou se mnou a nemají co jíst. A nechci je nechat odejít hladové, aby je cestou neopustily síly.“ Učedníci mu řekli: „Kde bychom tady v neobydleném kraji sehnali tolik chleba, abychom mohli dát dosyta najíst tak velkému zástupu?“ Ježíš se zeptal: „Kolik máte chlebů?“ Odpověděli: „Sedm a několik malých ryb.“ Rozkázal, aby se lid posadil na zem, vzal těch sedm chlebů a ty ryby, vzdal díky, lámal a dával učedníkům a učedníci lidem. Všichni se dosyta najedli a sesbíralo se ještě plných sedm košíků zbylých kousků (chleba).

Sedíme na střeše baziliky sv. Petra v Římě. Největšího kostela světa na území nejmenšího státu. Máme za sebou několik dní pobytu ve „Věčném městě“, společné bohoslužby ve starobylých chrámech, prohlídku památek. Naše farní pouť je perfektně naplánována a zajištěna manželi Machovými a jejich spolupracovníky. Po návratu z kopule sv. Petra objevujeme toto úžasné místo. Posadíme se a vybalujeme oběd. Jsme zhruba 50 metrů nad zemí, ale cítíme se naprosto bezpečně. Děti běhají a honí holuby. Ale nikdo o dítka nemá strach. Nevběhnou pod auta, nemají se kde ztratit ani kam spadnout. Střecha jako relaxační zóna. Jaká zvláštní zkušenost pro Středoevropany, zvyklé na příkré a nedostupné střechy gotických a barokních chrámů!

Možná právě obraz svatopetrské střechy, nabízející poutníkům místo pro odpočinek, může dobře ilustrovat přístup zesnulého papeže Františka k církvi. František mluvil o církvi milosrdné, doprovázející, otevřené lidem na okraji. „Vidím církev jako polní nemocnici po bitvě.“ Sám šel příkladem. Jeho první cesta mimo Řím vedla na ostrov Lampedusa mezi uprchlíky. Navštěvoval věznice. Na Zelený čtvrtek omýval nohy vězňům či tělesně postiženým. Ve své apoštolské exhortaci *Amoris laetitia* usnadnil rozvedeným a znovu sezdaným přístup k eucharistii.

Nebojme se inspirovat papežem Františkem a namísto nádherných, avšak nepřístupných

gotických a barokních střech nabízejme v naší církvi přívětivý, bezpečný a velkorysý prostor. Prostor, který není jen pro vyvolené. Prostor, kam se beze strachu může uchýlit každý se svým životním příběhem. Rozvedený, příslušník menšiny, homosexuál, uprchlík, člověk se zdravotním postižením, trestanec. Prostor, jaký poskytuje chrámová střecha v srdci Říma.

Jan Kafka

Bože, připrav působením své milosti naše srdce na slavný příchod svého Syna, abychom mohli mít účast na nebeské hostině a přijmout z Kristových rukou odměnu věčného života. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Čtvrtek po 1. neděli adventní

Mt 7,21.24-27

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: »Pane, Pane!«, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítel se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítel se a jeho pád byl veliký.“

Sedím doma potmě a přemýšlím, co napsat. Tma, která mě obklopuje, není dobrovolná. Právě se přehnala bouře s deštěm, kroupami a vichřicí. Náš dům ale zůstal stát, protože je postavený na skále. Můj táta by mohl vyprávět, jak je těžké stavět na takovém základě, ale stojí to za to – dům je opravdu pevný.

Dříve jsem si myslel, že abych mohl postavit své základy na Bohu, tedy na skále, musím nejdříve odstranit všechny vratké kameny: pohodlí, touhu po uznání, svéhlavost a mnoho dalších. Některé balvany jdou odstranit lehce. Jiné jsou ale tak těžké, že je musím nejprve rozbít, abych s nimi vůbec pohnul.

Některé však sám rozbít nedokážu. Potřebuji pomoc, potřebuji parťáka. Až v tu chvíli si uvědomuji, že tu nejsem sám. Až když si nevím rady, vidím Krista. On je tu celou dobu se mnou, jen jsem ho pro samou lopotu a snahu všeho dosáhnout vlastními silami nevnímal. Byl jsem tak zaměstnán prací, kterou jsem si sám vytyčil, že jsem mnohokrát přeslechl Jeho nabídku pomoci. Stydím se říct si o pomoc a ukázat svou „neschopnost“, vždyť jsem to chtěl zvládnout sám. Aby na mě byl Bůh hrdý, abych si ho zasloužil.

Jak moc jsem se mýlil. Kolik zbytečné námahy bez Něho.

Kristus mě ale nekárá. Nevyčítá mi můj omyl ani mé přehlížení, neříká: „Já ti to říkal.“ Jen se usmívá s otevřenou náručí a zve mě, abych

si odpočinul. Obdaruje mě tím, co si nezasloužím, a dává mi najevo, že je na mě hrdý.

Moje nejkrásnější zkušenost z roku milosrdenství je, že Kristus je tu vždy se mnou. Stále mi nabízí pomoc. On nechce, abych nejdřív něco odstraňoval, ale abych byl s Ním, mluvil s Ním a každé dílo dělal s Ním a v Něm. Vždy při mně stál a vždy je na mě hrdý. Miluje mě bezpodmínečně.

Karel Trávníček

Všemohoucí Bože, přispěj nám svou mocí na pomoc a dej nám sílu překonávat překážky, které nám staví do cesty naše hříchy, ať v nás tvá milost může účinněji působit. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Pátek po 1. neděli adventní

Mt 9,27-31

Za Ježíšem šli dva slepci a hlasitě volali: „Synu Davidův, smiluj se nad námi!“ Jak vešel do domu, přišli ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: „Věříte, že mám takovou moc?“ Odpověděli mu: „Ano, Pane.“ Dotkl se tedy jejich očí a řekl: „Ať se vám stane, jak věříte.“ I otevřely se jim oči. Ježíš jim důrazně nařídil: „Ale ať se to nikdo nedoví!“ Oni však odešli a rozhlásili to po celém tom kraji.

Zázraky v Římě

Jak k tomu došlo, že jsme se stali účastníky Národní poutě do Říma, to považuji za malý nebo spíše velký zázrak. A že zázraky se dějí každý den..., jen mít oči a srdce otevřené. Býváme asi často dost, slepí“ jako ti dva z evangelia (Mt 9,27-31), a tak bychom měli prosit

a volat na Pána Ježíše neustále... Naše pouť byla takovým voláním. Každý jsme si nesli v Římě nějakou prosbu nebo poděkování za naše životy, za životy našich milých, za církve, za naši zemi, za svět, za Svatého otce atd.

Poutní cesta začala v autobuse. Ze začátku jsme se jen tak okukovali, ale vzhledem k tomu, jaké jsme měli duchovní vedení, tj. otce Prokopa, Veroniku Čepelkovou a dalšího otce Krysztofa Klata, stali jsme se záhy jedním velkým poutním šťastným organismem.

Potvrdilo se, že i cesta je cíl. Byl to sled zážitků, malých, větších, duchovních a méně duchovních, vtipných a úsměvných. Žádný smutek a beznaděj!

Ukázala se lidská dobrota – např. když jednu poutnici okradli v římském metru, empatická Veronika vyhlásila sbírku a nejen, že se sešla dostatečně velká částka, a namísto jedné ukradené peněženky dostala okradená rovnou tři.

Možná, že jsme byli i svědky malého zázraku v Cascii u sv. Rity. Samotný Řím, Svatá brána, všechny ty nádherné baziliky se nám navždy zapsaly do našich srdcí a duší.

Poslední naše poutní mše v Římě byla v Santa Maria Maggiore, kde celebroidl otec Jan Vokál a kázal otec Prokop Brož. Odtud jsme si nadšeně odvezli zasvěcení naší země a církve Panně Marii – a to je velká naděje!

Všem lidem, kteří se zasloužili o organizaci Národní poutě, počínaje otcem Pavlem Dokládalem s jeho týmem a všem ostatním nejméně jmenovaným, patří obrovské poděkování.

Anna Čermáková

Všemohoucí Bože, přispěj nám svou mocí na pomoc: vytrhni nás z nebezpečí, které nám hrozí pro naše hříchy, vysvobod' nás a zachraň nás. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Sobota po 1. neděli adventní

Mt 9,35-10,1.5-8

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Potom) si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samaršského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovčím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: »Přiblížilo se nebeské království.« Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Milí čtenáři,

už se vám stalo, že jste nad něčím uvažovali a najednou přišel ten správný impulz a ve správnou dobu? Impulz, který se neodmítá? V letošním jubilejním roce, který je rokem plným milostí, se každý snaží nějak více přiblížit k Bohu. Zakusit intenzivněji Jeho lásku a milosrdenství. Také jsme s manželkou přemýšleli, jak prožít jubilejní rok. A do této situace přišla nabídka papeže Františka k setkání trvalých jáhnů v Římě. Neváhali jsme! Rychlá příprava, letenky, balení... Ubytování nám nabídli v poutním domě Velehrad, kde se okamžitě vytvořilo přátelské společenství českých účastníků této pouti.

V Římě jsme společně navštívili všechny čtyři Svaté brány. Nezapomenutelným zážitkem bylo pro nás sobotní putování nekonečného zástupu trvalých jáhnů a manželek od Andělského hradu ke Svaté bráně baziliky sv. Petra. Cesta naplněná modlitbami, písněmi, četbou úryvků z Písma a hlasitým povzbuzováním kolemstojících.

Vrcholem bylo setkání trvalých jáhnů z celého světa při nedělní mši svaté. V zaplněném prostoru baziliky sv. Petra služebníky z různých národů jsme si uvědomili, jak nás Pán spojuje. A vysvěcení tříadvaceti nových jáhnů nám pak připomnělo náš den, kdy jsme přijali stejné svěcení.

K setkání s papežem Františkem, na které jsme se velmi těšili, nedošlo. Byl v té době již

hospitalizovaný, ale poslal nám z nemocničního lůžka své poselství plné naděje. Při mši svaté se nad hrobem svatého Petra tisíce jáhnů v naprosté jednotě modlilo za svého papeže. Opět jsme silně pocítili, že jsme součástí celosvětového společenství poutníků naděje.

V evangeliu dnešního dne čteme Ježíšova slova: „... prostě Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně“. Tato Ježíšova slova jsou výzvou pro každého z nás. Bůh i dnes hledá ty, kdo budou ochotni nést světlo evangelia a přinášet naději. I my můžeme být těmi „dělníky“, za které se kdysi někdo modlil...

Michal a Václava Nesvadbovi

Bože, tys poslal na svět svého jednorozeného Syna, aby nás vysvobodil z otroctví hříchu; ukaž svou otcovskou lásku všem, kdo toužebně očekávají tvou pomoc, a doved' nás k plné účasti na svobodě dětí Božích. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

2. neděle adventní, cyklus A

Mt 3,1-12

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“ Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyilkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: »Naším otcem je Abrahám!«, neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera je už přiložena ke kořenu stromů; každý strom, který nenechá dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně.

Já vás sice křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí (obilí) na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Nevím, jestli jste se nějak na Jubileum připravovali či měli nějaká očekávání, ale v Bibli je to jasné. Přípravu na milostivé léto vyhlášené Ježíšem dostal na starost Jan Křtitel. Ujal se toho se vši energií a razancí, jak to dnes můžeme slyšet v evangeliu, když posluchače přirovnává ke zmijímu plemenu a vyhrožuje ohněm neuhasitelným. Otázka zní, co si z toho Janovi posluchači odnesli, nebo zda tušili, co Ježíšův čas milosti přinese. Moje soukromá odpověď zní: netušili.

Ani já netušil, co mi Jubilejní rok přinese. Protože jsme neměli v úmyslu jet na Národní pouť, naplánovali jsme s pastorační radou farní pouť do Itálie na květen 2025. Jenže hned pár dnů poté jsme zjistili, že organizátoři Národní pouti by moc rádi, aby ji doprovázela i naše ústecká Cecilská hudební jednotka. Takové prosby se neodmítají, takže se mé cesty do Říma rozrostly: na konci března Národní pouť, v květnu farní pouť a v létě Jubileum mládeže. Ale to nakonec bylo to nejmenší překvapení Jubilea.

Jen pár dní před národní poutí si mě do Hradce zavolali naši generální vikáři a požádali mě,

jestli bych od září mohl převzít centrum pro mládež Vesmír. Po necelých dvou a půl letech v ústecké farnosti přišla tato změna jako blesk z čistého nebe. Nechci vás obtěžovat dlouhým vyprávěním, jak jsme to ve farnosti prožívali a jak jsem tuto změnu zpracovával já. To důležité je, že právě během „rozdýchávacího“ období jsem mohl spolu se svými farníky procházet Svatými branami a vše svěřovat Pánu. Při druhé římské cestě jsme navíc byli přítomni volbě papeže Lva na Svatopetrském náměstí. A asi nikdy bych si dobrovolně nenaplánoval tak intenzivní jaro a léto jako teď se všemi cestami a poutěmi Jubilea. Po lidské i duchovní stránce to byla krásná příležitost s farností ještě něco prožít, rozloučit se a připravovat se na nový úkol. Vnímám to vše jako velkou Boží milost a pevně doufám, že Pán bude s podobnou štědrostí pokračovat i v mém novém působišti mezi mladými.

Jan Pitřinec

Všemohoucí a milosrdný Bože, spěcháme vstříc tvému Synu a prosíme tě: nedopusť, aby nám stály v cestě pozemské zájmy, ale ať nebeská moudrost zúrodní naše nitro, abychom došli k věčnému životu s Kristem. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

8. prosince

Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté,

Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

O dnešní slavnosti připomínající nám uchránění Ježíšovy matky Panny Marie od dědičné viny čteme evangelium o zvěstování, kdy archanděl Gabriel přináší Panně Marii poselství o jejím vyvolení stát se matkou vtěleného Božího Syna. Maria je Bohem obdarovaná, je „milostiplná“, přesto netuší, jak se její mateřství může uskutečnit. Vždyť je obyčejnou dívkou, která „muže nepoznává“. Po andělově sdělení vrcholícím slovy „u Boha není nic nemožného“ se však dokáže dát Bohu plně k dispozici: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“

Panna Maria se tak stala Matkou Boží a díky tomu je i Matkou Církve, mystického Těla Kristova. Je také uctívána jako Matka kněží, tedy těch, kterým její Syn dává podíl na své kněžské službě a kteří by se měli Panně Marii snažit podobat právě v ochotě naplňovat Boží očekávání.

Na konci června jsem měl možnost zúčastnit se Jubilea kněží v Římě, které se konalo v rámci Svatého roku 2025. Sešlo se nás ve Věčném městě několik tisíc kněží z celého světa, abychom společně obnovili své povolání, sdíleli víru a načerpali sílu pro další službu. Mariino

mateřství vůči nám kněžím a událost jejího „ano – staň se“, které nám nikdy nepřestane být nedostižným vzorem, se mi připomenuly zvláště ve chvíli, kdy jsme měli možnost navštívit baziliku Santa Maria Maggiore. Slavili jsme tam mši svatou s kněžími z naší vlasti účastnícími se Jubilea a mohli jsme se rovněž soukromě pomodlit u hrobu papeže Františka.

Víme, že tento papež, jenž tolikrát přišel svěřovat Panně Marii právě do této baziliky nej-různější těžkosti a problémy, které nesl, byl velkým ctitelem Matky Boží. Ve svém učení navázal na tradici, která vidí Marii jako Matku všech, ale kněží mají k ní zvláštní vztah, protože mají být obrazem jejího Syna, Ježíše Krista.

I na dalších římských posvátných místech jsem si uvědomoval uvedenou odpovědnost, kterou jako kněží máme. Podobně jako Maria byla povolána k jedinečné službě, i každý kněz je zván, aby denně odpovídal Bohu s důvěrou: „Staň se mi podle tvého slova.“ Kněžství jistě není jen funkcí či úřadem, ale mělo by být odpovědí na Boží volání – odpovědí, která se rodí v srdci, podobně jako se v Mariině srdci zrodila ochota přijmout tajemství vtělení. Každé povolání začíná Božím oslovením a lidskou odpovědí. Maria neznala všechny důsledky, ale dokázala Bohu důvěřovat. I naše kněžské „ano“ je začátkem Božího působení v našich životech i v srdcích lidí, ke kterým jsme posláni.

Dvakrát jsme měli možnost slavit mši svatou v bazilice sv. Petra – první den byl hlavním celebrantem prefekt Dikasteria pro klérus kardinál Lazarus You Heung-sik, druhý

den, na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v Den modliteb za posvěcení kněží, liturgii spojené s kněžským svěcením 32 jáhnů z celého světa, předsedal papež Lev XIV. Dá se snad trochu zjednodušeně říci, že oba nás ve svých obsažných promluvách vedli právě k tomu podstatnému v kněžském životě: abychom dokázali – po vzoru Mariině – opakovat své osobní „ano“, které se nevysloví jednou, ale je třeba ho obnovovat každý den.

Pavel Boukal

Bože, tys uchránil Pannu Marii od dědičné viny, aby byla důstojným příbytkem tvého Syna, a pro jeho budoucí zásluhy jsi ji už od počátku zahrnul svou milostí; na její přímlovu pomáhej i nám, ať čistí dojdeme k tobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 2. neděli adventní

Mt 18,12-14

Ježíš řekl svým učedníkům: „Co myslíte? Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se zatoulá, nenechá těch devětadevadesát na horách a nepůjde hledat tu zatoulanou? A když se mu podaří ji nalézt, amen, pravím vám: má z ní větší radost než z těch devětadevadesáti, které se nezatoulaly. Stejně tak nechce váš nebeský Otec, aby zahynul jediný z těchto nepatrných.“

Modlitbu považuji za základ křesťanského života. Bůh nás slyší, ať jsme kdekoliv. Někdy jsem Boží přítomnost při modlitbě nepocítovala, ale i to chápu jako součást duchovního růstu. Mám za to, že modlitba víry není vždy jen o skvělém pocitu. Stačí vědomí, že Bůh je ten, o koho se můžeme pevně opřít. On jako první vychází za ovce a hledá ztracené.

Někdy se mi však stane, že mě Bůh při modlitbě výrazně osloví. Zaznamenávám si to do deníku a k těmto zkušenostem se vracím, abych si je připomínala.

Než jsem odjela do Říma, někteří farníci mě prosili, abych se tam za ně pomodlila. Chtěli jet na pouť také, ale ze zdravotních nebo jiných důvodů jim to nevyšlo. V Římě jsme navštívili hodně bazilik a v každé jsme měli možnost na chvíli se ztišit. Při modlitbách za farníky jsem vnímala velmi intenzivně Boží přítomnost. Na místě se nacházelo mnoho modlitebníků a společenství církve jako by umocňovalo Boží doteky.

Někdo Řím vnímá jako pompézní město, pro jiného má každá bazilika svůj vlastní příběh. Řím je město s bohatou křesťanskou historií a jsem vděčná, že zrovna zde probíhala národní pouť. Promluvy biskupů byly o naději, kterou máme přinášet do svého okolí. Poutí to nekončí, ale teprve začíná. Národní pouť ve mně zanechala hlubokou stopu. Věřím, že z pouti mají užitek i ti, kteří se tam nedostali. Byli jsme tam díky modlitbám společně.

Ludmila Rohařová

Bože, tys poslal svého Syna, aby přinesl spásu všem končinám země; očisti naše srdce, abychom s radostí očekávali a znovu prožívali slavný den narození našeho Spasitele. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Středa po 2. neděli adventní

Mt 11,28-30

Ježíš se ujal slova a řekl: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Byl poslední den Jubilea mládeže a už jsme odcházeli. Snažili jsme se natlačit veškeré naše věci zpět do batohů, když v tom jsme si všimli nepořádku, který kolem nás zanechaly skupiny z jiných zemí. Na jednu stranu nás naplnila národní hrdost, že my i naši slovenští bratia jsme po sobě uklidili. Někteří dokonce shromažďovali odpadky po ostatních na kupy. Na druhou stranu mě to vedlo k zamyšlení, jaké poselství jsme jako křesťanská mládež v Římě

zanechali. Věcí negativních si totiž člověk všímá líp než dobrých skutků, u kterých nás Ježíš ještě vyzývá, abychom je dělali ve skrytosti.

Celý tento proud myšlenek mě v mém životě už po několikáté přivedl k Ježíšovým slovům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo.“ Tato slova mi připomněla, jak zoufale nás svět potřebuje. Je plný lidí, kteří trpí, žijí v nejistotě, v nouzi. Budme milosrdnými samaritány, budme solí světa a budme nadějí, kterou tento svět tak zoufale potřebuje.

Je snadné pomodlit se za lidi bez domova, za nemocné nebo za lidi postižené válkou, je to i správné, protože bez Boží pomoci nic nemůžeme. Jenom si mnohdy uvědomuji, že to úplně nestačí. V dnešním evangeliu nám Ježíš říká: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ Když jsme na dně tak nás vyzývá, abychom se na něj obrátili, a on nás občerství. A naopak když máme z čeho dávat, tak bychom měli být pozorní vůči potřebám a utrpením ostatních. Ježíš ve svém plánu počítá s naší pomocí, a tak se maličkost vykonaná mnou může stát vyslyšenou prosbou druhého a já smím být nástrojem v rukou milujícího a všemocného Otce.

Daniel Blažek

Všemohoucí Bože, ty nám prikazuješ, abychom připravili cestu našemu Spasiteli; posiluj všechny, kdo toužebně očekávají jeho příchod, aby je nepřemohla únava a duchovní malátnost. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Čtvrtek po 2. neděli adventní

Mt 11,11-15

Ježíš řekl zástupům: „Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on. Od času Jana Křtitele až po tuto chvíli nebeské království trpí násilí a násilníci je uchvacují. Neboť všichni Proroci i Zákon prorokovali až do Jana. A chcete-li to přijmout: on je Eliáš, který má přijít. Kdo má uši, slyš!“

Co mi přinesl jubilejní rok naděje?

Jubilejní rok naděje mi přinesl mnoho krásných zážitků, příležitostí a zkušeností. Jednou z těch největších byla cesta do Říma na Jubileum mládeže, kam jsem vyrazila s partou animátorů. Společně jsme prožívali dny plné radosti a společenství – prošli jsme všechny

brány milosrdenství, slavili mši svatou v bazi-
lice sv. Pavla za hradbami a viděli jsme spous-
tu krásných kostelů.

Nejsilnějším zážitkem pro mě byla vigilie na
Tor Vergata s Papežem Lvem XIV. Po celém
dni nastalo úplné ticho. V tu chvíli jsem pocí-
tila hlubokou naději: že my, mladí lidé, se do-
kážeme sjednotit a společně s Pánem Bohem
dokázat velké věci.

Natálie Lorencová

Prosíme tě, Bože, probud' v nás upřímnou
touhu po opravdovém pokání, abychom ti
mohli sloužit s čistým srdcem, a tak připravo-
vat cestu tvému jednorozenému Synu. Neboť
on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

Pátek po 2. neděli adventní

Mt 11,16-19

Ježíš řekl zástupům: „Ke komu přirovnám toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a volají na své druhy: »Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, naříkali jsme, a vy jste neplakali.« Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: »Je blázen.« Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: »Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.« Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky.“

Odpuštění – plody, které osvobozují

V evangeliu podle Matouše 11,16-19 Ježíš ukazuje, jak snadno nacházíme důvody, proč nepřijmout Boží poselství. Problém nebyl v Janově přísnosti, ani v Ježíšově otevřenosti, ale v lidském srdci, které si vždy našlo výmluvu proč neuvěřit a nepřijmout.

Myslím, že podobně je to i s *odpuštěním*. Kolikrát si sami říkáme: „*Nemohu odpustit, bylo by to moc těžké.*” Nebo naopak: „*Odpustit by znamenalo, že to, co se stalo, vlastně nevádí.*” Hledáme důvody, proč odpuštění odložit nebo odmítnout. Přitom zapomínáme, že nejde o ospravedlnění viny, ale o *proměnu srdce*.

Ježíš nám připomíná, že *pravá moudrost se pozná podle skutků, podle ovoce*. A právě odpuštění nese plody, které osvobozují – mír v duši, schopnost znovu roztáhnout křídla, která byla svázaná, svobodu nespoutanou minulostí. Když odpustíme, neznamená to, že naše bolest zmizí přes noc. Ale znamená to, že nedáváme křivdě moc nad svým životem.

Díky Jubilejnímu setkání v Římě jsem měla možnost se zastavit, uvědomit si jaké milosti a dary nám Bůh dává, vede nás na cestě k sobě, ukazuje nám směr, kterým se dát, a i když nám do cesty dává zkoušky, vždy to s námi myslí dobře, přijímá nás takové, jací jsme, se všemi našimi slabostmi. To, co prožijeme ve svátosti smíření, máme nést dál – nejen přijímat odpuštění, ale také se učit odpouštět. Jubilejní rok je pro mě časem radosti, nového začátku a naděje.

Jak s tím můžeme pracovat v každodenním životě? Možná začít u malých, ale ve skrytu velkých věcí: přestat v duchu opakovat staré křivdy, nepomlouvat druhého, který nám ublížil, ale raději vyslovit jeho jméno v modlitbě. Nebo udělat první krok k rozhovoru, i když nevíme, jak dopadne. Každý takový krok otevírá prostor, aby se v našem životě mohly objevit nové plody.

Je v mém životě někdo, komu potřebuji odpustit, ale stále hledám důvody, proč to nejde? Jaké plody by mohl přinést můj život, kdybych přijal(a) Boží odpuštění naplno a daroval(a) ho dál? Umím přijmout sám(a) sebe s chybami i slabostmi, které mi Bůh už dávno odpustil? Jak mohu během Jubilejního roku konkrétně projevovat milosrdenství vůči druhým?

Pane Ježíši, Ty znáš mé srdce i moje rány. Dej mi odvahu odpustit tam, kde to nedokážu ze své síly. Nauč mě dívat se na druhé ne přes křivdy, ale očima Tvého milosrdenství. Ať mé odpuštění přinese plody pokoje mně i těm, kdo žijí kolem mě. Amen.

Kateřina Fišerová

Vyslyš, Bože, naše prosby a dej nám sílu, abychom s neúnavnou bdělostí očekávali slavný příchod tvého jednorozeného Syna a spěchali mu vstříc s vírou a láskou. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Sobota po 2. neděli adventní

Mt 17,10-13

Když sestupovali z hory, zeptali se učedníci Ježíše: „Pročpak učitelé Zákona říkají, že napřed musí přijít Eliáš?“ Odpověděl: „Eliáš jistě přijde a obnoví všechno. Ale říkám vám: Eliáš už přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co chtěli. Tak i Syn člověka bude od nich trpět.“ Tehdy učedníci pochopili, že jim mluvil o Janu Křtiteli.

Letošní rok se nám dostalo veliké milosti, mohli jsme se s manželem zúčastnit pouti do Říma u příležitosti Jubilejního roku. Nejprve jsem tento „výlet“ vnímala spíše jako únik z reality všedních dní, od práce, rodinného hluku a každodenních starostí. Brzy se však pro mě tato cesta stala něčím mnohem hlubším – prozřením a skutečnou nadějí.

Jedním z nejsilnějších okamžiků pro mě byla zahajovací mše v Lateránské bazilice a první průchod Svatou branou. Najednou jakoby tlačící se davy, spěch, nervozita a šum zmizely a já se ocitla na samém prahu Boží milosti. Tento průchod naplnil mé srdce nebývalým klidem a následná atmosféra v chrámu byla pro mě jakousi předzvěstí skutečného Božího království – čirá radost ze společenství a dojetí z pocitu opravdové Pánovy přítomnosti, obraz toho, že mě skutečně drží za ruku a ujišťuje, že nikdy nejsem sama. Jako v evangeliu podle Matouše (Mt 17,10-13), kde Ježíš učedníkům odhaluje, že očekávaný Eliáš už přišel v osobě Jana Křtitele. I já jsem se cítila jako ti ostatní, kteří nic nepoznali, ale dostalo se mi živého prozření.

Jubilejní rok nás zve k tomu, abychom ne nechali víru pouze v chrámech, ale přinesli ji domů, do rodin a do společenství, kde se víra žije vždy radostněji. Naše pouť skončila návratem do každodennosti, ale v srdci zůstává touha žít z této zkušenosti dál. Stejně jako učedníci odcházeli od Ježíše s novým pochopením, i my tedy krácejme vpřed s vědomím, že Kristus jde s námi – v radosti, v těžkostech i v naději.

Poutníky naděje, těmi jsme se stali. Sama si tuto naději vykládám tak, že ačkoliv Ježíš zemřel za naše hříchy, byl vzkříšen, a to je naše naděje: na spásu, na věčný život, na to, že Ježíš prozáří naše srdce svým světlem, že jako Dobrý pastýř stojí vedle nás a chce nás držet za ruku. Kéž ji každý z nás v tento adventní čas cítí, ať se díky ní naše srdce rozzáří jako hřejivá

vánoční světélka, jako úsměv dětských tváří
v tento nádherný čas a budme dětmi, jakými
nás Pán chce mít – radostnými a v naději.

Beata Štorková

Všemohoucí Bože, kéž v našich srdcích vzejde
světlo tvé slávy, a až příchod tvého jednoroz-
zeného Syna zapudí všechny temnoty noci, ať
se ukáže, že jsme synové světla. Prosíme o to
skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

3. neděle adventní, cyklus A

Mt 11,2-11

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.“ Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou (přece) v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: »Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.« Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

Neděle je den pro Pána. Den, kdy je také dobré si připomínat to, co Bůh v našem životě vykonal. Letošní svatý rok mi zůstane asi napořád propojený se zkušeností pouti do Říma s mladými studenty našeho gymnázia. Ta pouť byla mimořádná v mnoha ohledech. Původně jsme se těšili na svatořečení Carla Acutise. Nakonec jsme místo toho byli účastni pohřbu papeže Františka. Celé město Řím, plné mladých lidí, prožívalo slavnostní atmosféru papežského pohřbu. Bylo poznat, že pohřeb papeže je událost, kterou prožívají i běžní Italové, věřící praktikující i nepraktikující. To, že se nám i díky brzkému rannímu vstávání a příhodné poloze ubytování podařilo dostat dopředu na Svatopetrské náměstí, je podstatný, ale ani zdaleka jediný krásný střípek naší pouti.

Pro mě osobně to byla velká škola důvěry v to, že se Bůh postará, byť dopředu byly u mnoha věcí otazníky. Při pohledu zpátky se ale Bůh ve všem podstatném postaral. Postaral se do takové míry, že leckteré momenty dopadly v dané situaci lépe, než kdybychom je měli dlouho dopředu naplánované. Pro naše studenty to byl bezpochyby silný zážitek. Dotud na něj mnozí rádi vzpomínají. Zažít Řím v takovéto pohnuté atmosféře, být v centru duchovního dění, které zasahuje celý svět, je (nejen) pro mladého člověka mimořádné. Největší radost jsem měl ale nejspíš z toho, že během vlastní pouti bylo poznat, že je tato pouť pod Boží ochranou. Můj dojem určitě

posilovali také nápomocní místní a další italsí dobrovolníci, ale měl jsem takřka jistotu, že Bůh se o „svoje věci“ postará. Možná na poslední chvíli, možná netradičně, ale že se všechno vyřeší a vše podstatné se stihne. Pokud tedy dnes v evangeliu Ježíš odkazuje Janovy učedníky na plody svého působení, pro mě by největším svědectvím této pouti byla velká zkušenost, že se Pán opravdu postaral.

František Filip

Všemohoucí Bože, očekáváme s vírou slavnost narození tvého Syna a prosíme tě: dej nám svou milost, abychom se mohli radovat z naší spásy a vděčně tě chválit. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Pondělí po 3. neděli adventní

Mt 21,23-27

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: „Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo ti k tomu dal plnou moc?“ Ježíš jim odpověděl: „Také já se vás zeptám na jednu věc. Když mi na ni odpovíte, i já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Odkud byl Janův křest? Z nebe, anebo od lidí?“ Ale oni mezi sebou uvažovali: „Řekneme-li »z nebe«, namítne nám: »Proč jste mu tedy neuvěřili?« Řekneme-li však »od lidí«, musíme se bát lidu, protože všichni pokládají Jana za proroka.“ Odpověděli tedy Ježíšovi: „Nevíme.“ A on jim řekl: „Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám.“

Putování, pouť, naděje učení.

Národní pouť do Říma je spojena s učením.

Ježíš kladl zástupům otázky k reakci na své učení a tito vyhýbavě odpovídali.

Papež František se nevyhýbal předávat učení a dával nám všem pokyn ke konání této služby. Řada poutníků z celé ČR toho využívá a v předvelikonočních dnech se účastní Národní pouti – daru projít Svatou bránou a s pokorou nasát Boží milosti.

A my, snad všichni, svým učením předáváme dál naše modlitby nasáklé z těchto chvil. Prosíme, ať stále zůstávají.

Anna Chytková

Prosíme tě, Bože, slyš naše volání a dej, ať příchod tvého Syna mezi nás osvítlí temnoty našeho srdce. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 3. neděli adventní

Mt 21,28-32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: »Synu, jdi dnes pracovat na vinici.« On odpověděl: »Mně se nechce«, ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: »Ano, pane«, ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“ Odpověděli mu: „Ten první.“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu.“

Jako jedna z mála maminek jsem měla štěstí účastnit se Jubilea teenagerů v Římě, kdy nás pod vedením otce Jana Barborky z DCŽM Vesmír putovalo 6 dospělých a 22 teenagerů. Naše pouť do Říma nebyla jen výlet, ale příležitost říct Bohu „ano“ tímto skutkem.

Naše putování bylo pro mě hlubokým zážitkem. Nejen kvůli místům, která jsme navštívili nebo silnému duchovnímu programu, ale především kvůli mladým lidem, kteří byli součástí této cesty. Na tuto pouť jen tak nezapomenu nejen pro mé duchovní prožitky a pocity štěstí, ale také pro náročné chvíle, kdy jsme například ušli desítky kilometrů denně, hladoví jsme hledali restauraci, kde nám vezmou přidělené kupony na jídlo, setkali jsme se tváří v tvář se zloději v metru nebo jsme uvízli v davu, který nás táhl metrem jako řeka a nechtěl pustit, anebo jsme stáli několik hodin na přímém slunci v zácpě na ulici.

A právě v těchto náročných chvílích mladí ukázali, jak silní a vytrvalí umí být. Místo stížností volili úsměv, místo hádek spolupráci a vtip. Dokázali se vzájemně podržet, když se někdo necítil dobře a rozesmát se i ve chvílích, když jsme se již cítili unaveně, a žaludek zpíval árie. Jejich chování a přístup k situacím, ve kterých jsme se nacházeli, bylo pro mě obrovským svědectvím toho, že být mladý v dnešní době neznamená jen se bavit a „koukat“ do mobilu, ale taky být statečný, vnímavý k druhým a trpělivý. Bylo mi radostí pozorovat, jak

teenageři drží při sobě, jak si navzájem pomáhají, podporují se a spolupracují. Nejen že zvládali náročné chvíle, ale také se dokázali ztišit, naslouchat knězi, modlit se.

Na prožité pouti jsem měla příležitost vidět, že víra mladých lidí neskončila. Možná nám rodičům na otázky víry naše děti neodpovídají slovy, jaká bychom si přáli slyšet. Možná nám jejich slova znějí jako „ne“, ale když se podíváme na jejich činy, často můžeme vidět jejich tiché, ale opravdové „ano“.

Marcela Volfová

Milosrdný Bože, tvá láska z nás učinila nové stvoření v Kristu; zůstávej s námi a pomáhej nám zbavit se všeho starého a špatného, abychom byli připraveni na příchod tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

17. prosince

Mt 1,1-17

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abraháмова. Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratří. Juda byl otec Fáresa a Záry – jejich (matka) byla Tamar. Fáres byl otec Chesronův, Chesron otec Aramův, Aram otec Aminadabův, Aminadab otec Násónův, Násón otec Salmónův, Salmón otec Boazův – jeho (matka) byla Rachab. Boaz byl otec Obédův – jeho (matka) byla Rúť. Obéd byl otec Jesseův, Jesse otec krále Davida. David byl otec Šalomounův – jeho (matka) byla žena Uriášova. Šalomoun byl otec Rechabeamův, Rechabeam otec Abijáhův, Abijáh otec Asafův, Asaf otec Josafatův, Josafat otec Jorámův, Jorám otec Uzijáhův, Uzijáh otec Jotamův, Jotam otec Achazův, Achaz otec Ezechiášův, Ezechiáš otec Manasesův, Manases otec Ámonův, Ámon otec Jošijáhův, Jošijáh otec Jechonjáhův a jeho bratří za babylónského vyhnanství. Po babylónském vyhnanství Jechonjáh byl otec

Šealtielův, Šealtiel byl otec Zorobábelův, Zorobábel byl otec Abiudův, Abiud Eliakimův, Eliakim Azórův, Azór Sádókův, Sádók Achimův, Achim Eliudův, Eliud Eleazarův, Eleazar Matanův, Matan Jakubův, Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. Dohromady je to tedy od Abraháma po Davida čtrnáct členů rodokmenu, od Davida až po babylónské vyhnanství čtrnáct a od babylónského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct.

Při čtení evangelia na dnešní den jsem si vzpomněla na mé rodiče, kteří se před lety zúčastnili jubilea v Římě. Je dost dobře možné, že bez jejich příběhů z Říma, které mi přiblížily krásu a intenzitu zážitků, ke kterým tam může člověk přijít, bych neměla o takovou akci nijak velký zájem.

V dnešním evangeliu je krásně poznat, jak Izraelité byli hrdí na svůj původ a národní identitu a jak si předávali příběh svého národa z generace na generaci. I my se můžeme zamyslet, zda známe své kořeny a jaké zážitky či zkušenosti můžu předávat také já.

Předposlední den jsme vyšli na pouť na Tor Vergatu, kde nás čekala vigilie. Jenomže cesta tam s sebou nesla jisté obtíže. Únava z předešlých dnů, bolavé nohy a sluníčko, na kterém by se dala smažit vajíčka. Všechno to ale směřovalo ke krásné vigilií a nezapomenutelnému duchovnímu zážitku, který i přes veškeré nepohodlí dával smysl a který tyto nepříjem-

nosti mnohonásobně převážil. Stejně tak jako naše zážitky a zkušenosti jsou jak pozitivní ale i negativní, tak i Ježíšův rodokmen nebyl procházkou růžovým sadem, a i přes to to má tak krásný konec jako je narození našeho spasitele. Nebojme se tedy sdílet i nepříjemnosti v našich životech a mějme naději, protože všechno to jednoho dne bude mít konec, který vyváží veškeré utrpení, které jsme zažili.

Lucie Kašparová

Bože, ty jsi náš stvořitel a vykupitel, tvé věčné Slovo se stalo v lůně Panny Marie člověkem, tvůj Syn se stal jedním z nás a má účast na našem lidském životě; dej, ať my máme účast na jeho božství. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

18. prosince

Mt 1,18-24

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než začali spolu žít, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: »Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,« to znamená »Bůh s námi«. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

V dnešním úryvku evangelia se nedočteme, co všechno Josef dělal, ale jistě to byl muž pracovitý, aby zabezpečil svou budoucí rodinu. Závažná a dramatická situace, které byl vystaven, končí vysvětlením a ujištěním ve snu: „Neboj se...“

Pro každého z nás Bůh připravil originální cestu života, ze které vidíme dopředu jenom kousek. Máme zkušenost, že se někdy stáčí směrem, o kterém nevíme, jestli vůbec vede ke správnému cíli. Bůh je ale věrný a podobně jako Josefa i nás ve chvílích ticha ujišťuje o své blízkosti.

Když se ohlédnu zpátky za prožitým Jubilejním rokem, vidím, že jsem i já mohla Boží hlas zaslechnout. A žasnu, kolik příležitostí jsem k tomu dostala! Boží režie vedla celou naši farnost plánovanými, ale i nečekanými událostmi. Mimořádné místo v mém srdci má aktivní účast se scholou na Národní pouti, a to při křížové cestě a v Bazilice sv. Petra. Byli jsme opravdu „uvnitř“ událostí a blízko milostem, které pro nás Bůh připravil. A když jsme při květnové – tentokrát farní – pouti mohli být na Svatopetrském náměstí právě v době zvolení papeže Lva XIV., zažívali jsme na opravdu vanutí Ducha Svatého.

Jubilejní rok nám ale přinesl i překvapivou zprávu o změně pana faráře, následné loučení s ním a vítání kněze nového. To všechno s sebou neslo mnoho výzev i úkolů. Ale zakusila jsem (jako Josef), že právě v tichu při-

cháží Boží ujištění: „Neboj se, vím, kudy tvoje cesta povede...“ Dnes už můžu říct, že jsem i tyto chvíle zvládla díky tomu, že jsem dokázala – což pro mě bývá dost těžké – opustit svoje představy a svěřit vše Boží prozřetelnosti v modlitbě, při adoraci nebo ve mši svaté. Díky prožití tohoto mimořádného roku tak ve mně nově rezonuje myšlenka, že tento navenek „ztracený čas“ pro Boha je ve skutečnosti tím nejlepším ukazatelem i zdrojem síly pro další cestu.

Veronika Poslušná

Prosíme tě, všemohoucí Bože, zbav nás tíživého otroctví hříchu, abychom žili ve svobodě, kterou nám přinesl tvůj Syn, Ježíš Kristus, jehož narození se připravujeme oslavit. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

19. prosince

Lk 1,5-25

Za dnů judského krále Heroda žil jeden kněz z Abiášovy kněžské třídy; jmenoval se Zachariáš. Jeho manželka pocházela z Árónova rodu a jmenovala se Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech přikázání a nařízení Páně. Neměli však děti, protože Alžběta byla neplodná a oba již byli pokročilého věku. Když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem kněžskou službu, padl na něj podle kněžského řádu los, aby vešel do chrámu Páně a obětoval kadidlo. Celé množství lidu se modlilo venku v hodinu té oběti. Tu se mu zjevil anděl Páně stojící po pravé straně kadidlového oltáře. Když ho Zachariáš uviděl, lekl se a padla na něj bázeň. Anděl mu však řekl: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá modlitba je vyslyšena; tvoje žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Bude veliký před Pánem, víno

ani jiný opojný nápoj nebude pít, bude plný Ducha svatého už od mateřského lůna a mnoho izraelských synů obrátí k Pánu, jejich Bohu. Půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem, neposlušné k smýšlení spravedlivých a připravil Pánu ochotný lid.“ Zachariáš řekl andělovi: „Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a (také) moje žena je v pokročilém věku.“ Anděl mu odpověděl: „Já jsem Gabriel. Stojím před Bohem a byl jsem poslán, abych k tobě mluvil a sdělil ti tuto radostnou zvěst. Ted’ však zůstaneš bez řeči a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas.“ Lid čekal na Zachariáše a divil se, že se v chrámě zdržuje tak dlouho. Když pak vyšel a nemohl k nim promluvit, poznali, že měl v chrámě vidění. Dával jim znamení a zůstal němý. Když se skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala, ale tajila se po pět měsíců. Říkala si: „To mi učinil Pán, když mě milostivě zbavil pohanění před lidmi.“

Byla sobota odpoledne. Davy poutníků proudily po Via della Conciliazione do srdce Říma – na náměstí svatého Petra. Tisíce lidí toužily projít svatou branou právě zde, v samotném srdci naší církve. My společně s Cecilskou hudební jednotou z Ústí nad Orlicí jsme však nemohli čekat. Rozhodli jsme se vstoupit do Vatikánu tak trochu „zadním vchodem“. Předběhli jsme zástupy poutníků, policejní kordony i dobrovolníky,

kteří zajišťovali hladký průchod skrze koridor vedoucí na náměstí.

Po důkladné kontrole od italské policie jsme se konečně ocitli za hranicí Vatikánu. Byl to pro mě silný okamžik – vnitřně jsem si řekl: „Tak, a teď jsem tady.“ Před námi se rozevřelo panorama, které žádná fotografie nikdy nenahradí: Svatopetrské náměstí a v jeho čele monumentální bazilika svatého Petra. Zařadili jsme se do další fronty, tentokrát k průchodu svatou branou. Těsně před ní jsme se společně pomodlili „Věřím v Boha“ a pak měl každý prostor i pro svou osobní modlitbu. Každý mohl tento okamžik prožít po svém. Byl to silný zážitek – a přitom jen první z mnoha, které nás toho dne čekaly.

Po vstupu do baziliky jsem zůstal ohromený. Člověk si dělá určité představy, ale skutečnost je nepopsatelná. Zrovna tam probíhala mše svatá poutníků z jiné země, a já tak měl chvíli na to, abych nasál atmosféru tohoto posvátného místa.

Hlavní úkol nás ale teprve čekal – doprovodit zpěvem a hrou na varhany mši svatou u příležitosti Národní pouti do Říma během Jubilejního 25. Svatého roku. Nervozita byla značná: tak posvátné místo, přímý přenos, účast většiny českých a moravských biskupů a přes dva tisíce poutníků z vlasti.

Na zkoušení bohužel nezbylo mnoho času. Po asi patnácti minutách jsme byli přerušeni s tím, že je třeba zachovat ticho. Nebylo to ideální a nervozita se ještě zvýšila – jak u mě, tak u členů Cecilské hudební jednoty.

Pět minut do začátku. Stál jsem těsně vedle baldachýnu uprostřed baziliky, procházel se a modlil.

V tom jsem si všiml poklopu v podlaze – jakéhosi „zlatého kanálu“, průzoru do podzemí Svatopetrské baziliky. A tehdy mi to došlo. Pocítil jsem něco, co jsem v životě zažil jen párkrát: vlna horka, uvolnění a prozření. Uvědomil jsem si, že právě zde stojím na biblické skále, na níž Petr vybudoval svou církev. To je ono.

Usadil jsem se za varhany a mše svatá začala. Ne vše dopadlo úplně podle představ – u svatého Petra člověk přece jen nedoprovází liturgii každý den. Postupně jsme ale já i sbor nabyli jistotu, že všechno dobře dopadne – a také se tak stalo.

Na závěr mše zazněl Svatováclavský chorál a česká státní hymna – další silný vrchol dne.

Po mši následovalo společné focení a odchod. Když jsem se ještě jednou ohlédl, spatřil jsem baziliku v záři zlatavého jarního slunce. A znovu se dostavil ten vnitřní pocit – hluboký duchovní zážitek, úleva, a jistota, že Skála stále žije v našich srdcích, duších i v celé církvi.

Viktor Darebný

Bože, tys nám poslal svého Syna, narozeného z Panny Marie, a jeho příchodem zazářilo světu světlo tvé slávy; pomáhej nám, abychom slavili toto tajemství vedení světlem víry a s opravdovou zbožností. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

20. prosince

Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není

nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Do Říma jsem odjížděl s očekáváním památek a dobré kávy, ale vrátil jsem se s dojmem, že jsem se dotkl něčeho většího. Nejsem člověk, který by chodil do kostela každou neděli, přesto mě atmosféra města, kterému se právem říká kolébka a centrum křesťanství, naprosto pohltila a přišel jsem si o krok blíže božímu království.

První zastávkou bylo Koloseum. Uchvátilo mě svou velikostí, ale zároveň mrazilo pomyslením, že právě zde kdysi lidé umírali pouze pro potěšení a zábavu jiných. Představoval jsem si dav diváků a uprostřed něj křehkou statečnost lidí, pro které často byla modlitba rozloučením se světem lidí a příprava na království boží. V kontrastu s rušnými ulicemi současného Říma to působilo až nadčasově.

Když jsem vstoupil do baziliky svatého Petra, zůstal jsem stát v úžasu. Obrovský prostor, světlo dopadající skrze okna, i přes rušné zástupy lidí místo působilo majestátně, až jsem nevnímal, že kolem mě je plno jiných poutníků – to všechno ve mně probouzelo zvláštní klid. Nejvíc mě zasáhlo vědomí, že přímo pod oltářem spočívají ostatky apoštola Petra, muže, který kdysi prostě následoval Ježíše.

V noci jsem se často procházel na náměstí ve Vatikánu a nasával atmosféru místa, jeho spojení s nejvyššími představiteli církve a námi,

obyčejnými poutníky. Spojení s Ježíšem vám připadá silnější a jakoukoliv zlou myšlenku váš mozek rychle vytěsní. Neboť se nacházíte v kolébce křesťanství a víte, že Pán tu pro vás bude vždy.

Řím mě naučil, že předpokladem setkání s vírou není pravidelná návštěva kostela. Někdy stačí otevřít oči a nechat se oslovit krásou, historií a odvahou těch, kteří tu byli před námi. Když jsem večer stál na náměstí svatého Petra mezi poutníky z celého světa, měl jsem pocit, že alespoň na chvíli patřím do velké rodiny, která hledá naději a smysl.

Vojtěch Svoboda

Bože, tvé věčné Slovo se při andělově zvěstování stalo v lůně neposkvrněné Panny člověkem, a ona ho s pokorou přijala, stala se jeho příbytkem a byla naplněna světlem Ducha svatého; pomáhej nám, abychom i my pokorně přijímali a plnili tvou vůli. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

4. neděle adventní, cyklus A

Mt 1,18-24

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: »Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,« to znamená »Bůh s námi«. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Moje pouť do Říma byla nechtěně chtěná. Jak jsem se tam vlastně v jubilejním roce dostal? Měl jsem možnost několik let v Římě studovat a bydlet v Nepomucenu. Protože v roce 2000 přišly do Nepomucena sestry boromejky, dostal jsem i já od nich pozvání na setkání s těmi, kteří od doby jejich návratu do Říma tam s nimi nějaký čas strávili. Setkání naplánovaly na polovinu května, abychom se mohli účastnit svátku patrona koleje sv. Jana Nepomuckého.

Začátkem února jsem si tedy koupil letenku a k připravovanému setkání jsem ještě několik dní přidal před ním i po něm. Nebýt pozvání sester, do Říma bych se letos nevydal, protože davy poutníků nejsou tím, co bych vyhledával. Do Říma jsem odlétal v pátek 9. května, tedy den po zvolení nového papeže. Zažil jsem s ním jeho první nedělní polední modlitbu, kterou velmi krásně zazpíval. O týden později jsem mohl být na mši, které předsedal římský biskup Lev XIV. a zahajoval jí svou petrovskou službu.

Den po příjezdu do Říma jsem se přidal k pouťi po sedmi římských kostelích, kterou měli naplánovanou seminaristé a kněží z Nepomucena. To bylo také velmi milé překvapení.

Při návštěvě Říma se rád zajdu podívat na Aventin, kde jsem u sv. Anselma studoval liturgiku. Na jedné nástěnce byl plakát s pozváním na středeční cyklus přednášek, který probíhal na Lateránské univerzitě. A zrovna

tu nejbližší středu měl přednášku Amedeo Cencini, kněz a teolog, kterého jsem si už dávno přál vidět. Po přednášce někdo položil otázku o poslušnosti. A jeho odpověď mě hodně zaujala. Začal totiž hovořit o tom, že poslušnost je široký pojem a že můžeme hovořit např. o poslušnosti vlastnímu tělu. Tato věta byla pro mě nečekaná. Nikdy mě nenapadlo vnímat své tělo jako Božího posla, kterého je třeba poslouchat. Není i tento pohled součástí na tajemství Božího vtělení?

Jan Šlégr

Prosíme tě, Bože, vlej nám do duše svou milost, abychom stále hlouběji prožívali tajemství našeho vykoupení: a dej, ať nás všechny, kteří jsme z andělova zvěstování poznali, že se tvůj Syn stal člověkem, jeho umučení a kříž přivede ke slávě vzkříšení. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

22. prosince

Lk 1,46-56

Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédł na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“ Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Advent nás učí čekat s Marií. Její zpěv Magnificat je radostnou odpovědí na Boží blízkost: „Duše má velebí Pána, můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli.“ V jejích slovech se odráží jistota, že Bůh vstupuje do dějin a mění je. Povyšuje ponížené, sytí hladové, pamatuje na svůj lid. Právě toto vědomí otevírá srdce k přijetí Spasitele.

V jubilejním roce jsme pozváni, abychom znovu zakusili, že Bůh je věrný. Průchod Svatou branou není jen vnější gesto, ale znamení vnitřního kroku. Vstupujeme branou Krista, který je sám „dveřmi“ k životu. Každý krok připomíná Mariinu cestu. Její odvážné „ano“ v Nazaretě i putování k Alžbětě. Advent nás učí, že Boží příchod se děje v konkrétním čase a prostoru našeho života, když se rozhodneme vejít branou víry.

Spolu s kutnohorskou farností jsme putovali do Věčného města, abychom se připojili k Národní pouti a slavili Jubileum s celou církví. Zařadili jsme se do zástupu tisíců poutníků, abychom prošli Svatou branou. V určitou chvíli jsme měli možnost jít úplně sami, společně jsme se modlili a dokázali jsme se úplně ztišit. Byl to posvátný okamžik, ve kterém jsme nesli ve svém srdci všechny, kteří se nemohli osobně zúčastnit. Nemocné, staré, naše drahé zemřelé, lidi ve válkách či těžkých situacích. Nesli jsme sebe, druhé i všechny situace k srdci milujícího Boha. Podobně jako Maria, která vše uchovávala ve svém srdci, jsme mohli nést druhé ke Kristu.

Při návštěvě Říma jsem potkal jednoho spolubratra z Burundy, který žije několik let v Itálii a společně jsme hovořili o jeho zemi a rozdílech mezi naším kontinentem a Afrikou. Říká, že my máme vše, co si přejeme. On, až se jednou vrátí domů, nebude mít důchodové ani sociální pojištění ani finanční zajištění. Ale o jednom bohatství přece hovořil. Uprostřed ekonomické chudoby vnímá jejich bohaté rodinné vztahy, vzájemnou pospolitost a komunitu. Jubilejní rok je pro mě velkou školou společenství a touhy po opravdové duchovní rodině, ve které se naplňuje vánoční poselství, kdy narozený Ježíš mění dějiny, bohaté propouští s prázdnou, a naopak naplňuje srdce těch, kteří ho přijímají opravdovou láskou.

Vladimír Brokeš

Milosrdný Bože, tys nás neopustil, ani když jsme zhřešili, nenechals nás napospas smrti, ale poslals k naší spáse svého jediného Syna; shlédni na nás, a když s vírou a zbožností vyznáváme, že se stal člověkem, dej, ať žijeme ve stálém spojení s ním. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

23. prosince

Lk 1,57-66

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všechny jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“

Byl jsem s dalšími kněžími v Nepomucenu, když přišla zpráva: papež byl zvolen! Úprkem jsme vyrazili na Svatopetrské náměstí. Věděli jsme, že máme zhruba hodinu na to se tam dostat. Prodrali jsme se na dobré místo ne-daleko pošty. Bylo tu vidět na balkón i obrazovku a předpokládal jsem, že tu bude dobře slyšet. Ale to jsem se mylil.

Konečně vystoupil kardinál na balkón a ohlásil světu velkou radost: „Máme papeže!“ Víc už jsem nerozuměl. Zrovna v této části náměstí se zvuk tříštil. Možná nefungoval některý reproduktor. Neslyšel jsem, kdo je novým papežem. Netušil, odkud je. Nevěděl, jaké si zvolil jméno. Chtěl jsem si to vyhledat na internetu, ale nebyl signál. Rušičky stále fungovaly o sto šest.

Objevila se postava v bílém s červenou mo-zettou a štolou kolem ramen. Co nám asi řek-ne? „Pokoj vám!“ zněla první slova papeže. Těšil jsem se, jak bude pokračovat. Ale víc už v mé části náměstí rozumět nebylo. Byl jsem zklamaný. Po tolik spěchu jen dvě slova. Víc nic! Začal jsem tedy aspoň o nich uvažovat.

Papež začal liturgickým pozdravem. Těmi slovy, která Ježíš řekl svým učedníkům po zmrtvýchvstání. Nic nevyčítal. Neptal se, kam utekli. Nic nevysvětloval. „Pokoj vám!“

Ta slova jsou aktuální i dnes. Války ve světě, neshody mezi lidmi. Tam všude je potřeba pokoj. Pokoj, který může dát jenom Kristus.

Začal jsem uvažovat i o svém životě. Můj sedmiletý pobyt v Římě se nachyluje. Ještě mnoho bych toho potřeboval stihnout. V mnoha věcech jsem zabředl do rutiny. Nemám sílu povzbuzovat některé vztahy. A má modlitba kněze? Jistě by měla být důvěrnější. Tolik, tolik toho je ke zlepšení. A papež i mně říká: „Pokoj vám!“

Pouhá dvě slova zasáhla mé srdce. Kde všude potřebuji pokoj! Znovu jsem zatoužil se jím nechat obdarovat. V těchto dnech budeme nad jesličky vkládat anděla s nápisem: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Kéž Kristův pokoj sestoupí i do našich životů.

Vojtěch Novotný

Všemohoucí, věčný Bože, tvůj Syn přijal tělo z Panny Marie a byl nám podobný ve všem kromě hříchu; připravujeme se oslavit jeho narození a prosíme tě: dej, ať nám otevře prameny tvého milosrdenství. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

24. prosince

při ranní mši svaté

Lk 1,67-79

Janiův otec Zachariáš byl naplněn Duchem svatým a pronesl tato prorocká slova: „Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid! Vzbudil nám mocného spasitele z rodu svého služebníka Davida, jak slíbil od pradávna ústy svých svatých proroků; zachránil nás od nepřátel, z rukou všech, kdo nás nenávidí. Slitoval se nad našimi otci, rozpomenul se na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou se zavázal našemu otci Abrahámovi: že nám dopřeje, abychom mu beze strachu a vysvobození z rukou nepřátel zbožně a spravedlivě sloužili po všechny dny svého života. A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

Papež František vyhlásil jubilejní rok a chtěl, abychom byli *poutníky naděje*. Pročítal jsem si bulu „*Spes non confundit*“, „Naděje nekla-me“ (Řím 5,5). Nezkla-me jen, když ji nepo-stavíme na svůdné důvěře v lepší časy, ale na jistotě Boží lásky ke každému člověku.

Pro poutníka je důležitý nejen cíl, ale i sa-motná cesta. Přináší zážitky, krásu i nepří-zeň a nepohodu. Právě v těžkých chvílích, ve strachu z budoucnosti, v obavách o zdraví a život náš i našich blízkých hledáme pravý zdroj naděje. Kde vzít naději, když nás, nebo nám blízké lidi ohrožuje nemoc, smrt? V prv-ní polovině letošního roku jsem to sám prožil mnohokrát...

Naděje roste z víry v Boží lásku: ať se děje cokoli v těžkého, i když to bolí a nerozumím tomu, Boží láska od nás neustoupí. To nelze pochopit a přijmout bez víry v Ježíšův kříž a zmrtvýchvstání.

Ptejme se Panny Marie pod křížem, kde bra-la sílu k životu a naději, když se jí na křížové cestě vše v životě hroutilo. Snad může být naší učitelkou, když ji nechal dobrý Bůh projít tou-to temnou zkušeností.

Celý život se učíme žít jako poutníci naděje. Víme, kde je její zdroj a můžeme předávat věrohodnou zprávu o naději ostatním spolu-poutníkům životem. Je důležité být člověkem naděje ve světě, který se zdá být tak zmatený a pokažený.

Dnešní evangelium přináší Zachariášův chvalozpěv. S Alžbětou lidskou naději na potomka již dávno ztratili, a když Bůh chce jejich touhu naplnit, zpočátku nevěří, ale pak zpívá děkovný radostný chvalozpěv!

Přeji všem čtenářům i sobě, abychom se stále učili být poutníky naděje, zvláště v lidsky beznadějných situacích. Světlo naděje nevíce vynikne v temnotě beznaděje!

Události Ježíšova narození jasně ukazují, že se v temnotě noci rodí velké věci!

Karel Moravec

Prosíme tě, Pane Ježíši, pospěš a neprodlévej, ať tvůj příchod posilní a povzbudí všechny, kdo plně důvěřují v tvou lásku. Neboť ty žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě...

(Vstupní modlitba)

Autoři příspěvků:

PaedDr. Vladimír Beňo, jáhen, Lovčice

Daniel Blažek, Diecézní centrum pro mládež,
Nové Město nad Metují

Mons. ICLic. Pavel Boukal, kancléř diecézní
kurie, Hradec Králové

ThLic. Vladislav Brokeš, Ph.D., arciděkan,
Kutná Hora

Anna Čermáková, t. č. v penzi, Proseč

Viktor Darebný, varhaník, pastorační
asistent, Kutná Hora

Mgr. František Filip, kněz, spirituál
Biskupského gymnázia v Hradci Králové

Kateřina Fišerová, studentka,
Červený Kostelec

ThMgr. Adam Piotr Grabiec, farář,
Česká Třebová

Anna Chytková, důchodkyně, Želešice

Mgr. Jan Kafka, Ph.D., archivář, historik,
Červený Kostelec

Lucie Kašparová, studentka, Česká Skalice

Natálie Lorencová, studentka, Běstovice

ICLic. Mgr. Karel Moravec, kněz,
rektor poutního kostela na Hoře
Matky Boží v Králíkách

Ing. Bc. Michal Nesvadba, jáhen, Trutnov

PaedDr. Václava Nesvadbová, Trutnov

Mgr. Vojtěch Novotný, S.L.L., farář,
Hradec Králové

Bc.Th. Jan Pitřinec, kněz, ředitel DCŽM
Vesmír, Deštné v O. h.

Mgr. Veronika Poslušná, pastorační asistentka,
Ústí nad Orlicí

B.Th. Ludmila Rohařová, DiS., asistentka
v sociálních službách, Horní Rybníky

Bc.Th. Petr Soukal, farář, Ústí nad Orlicí

Vojtěch Svoboda, student, Červený Kostelec

ThLic. Jan Šlégr, SL.D., arciděkan, Chrudim

Mgr. Beáta Štorková, Výživový poradce
a specialista na zdravý životní styl,
Svatý Mikuláš

Karel Trávníček, T.O.Carm, učitel odborného
výcviku, Říčky

Mgr. Marcela Volfová, učitelka náboženství
a sociální pracovnice, Podbřezí

Na přípravě se dále podíleli:

Prokop Brož, Petr Polehla, Anna Hrčková
a Jiří Bittner

**V on-line verzi si texty brožury můžete přečíst
i poslechnout zde:**

